

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé“ Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

„Szenteltessék meg a Te neved!”

Isten neve, Isten lényé szent. — Mit tesz ez? — Hozzá hasonló nincs. Ő mindenknek felette van, mennynek és földnek mindenható Ura, aki örökkévaló fényben és igazságban lakozik, akiben nincs változás vagy változásnak árnyéka.

Ki tudná úgy meghatározni az Ő lényét, hogy csak megközelítőleg is kifejezze azt, ami Őt megilleti? Szegény ehhez az emberi elme, az emberi nyelv! A mennyei seregek ezt zengik: „Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az Ő dicsőségével!”

Induljunk el ennek az alapján. Ha látó szemekkel tekintünk szét, valóban mindenütt az Ő dicsőségével találkozunk. A körülöttünk levő természet, de a saját testünk szerkezete is a Teremtő hatalmát és bölcsességét hirdetik.

Az Úr Jézus földröjvetele, élete, tanítása, szenvedése és kereszthalála Isten bünt gyűlölő igazságáról és kimondhatatlanul nagy irgalmasságáról beszélnek.

A Szentlélek munkája — az, amint utána jár a kárhozát felé siető emberi léleknek és hívja, vonja a golgothai kereszthez, — ha pedig már elfogadta Megváltóját, — azon fárad, hogy régi megromlott természetéből kivetkőztesse és a mennyeibe felöltöztesse, — milyen végére mehetetlen szeretetről tanuskodik.

Csodálatos Istenünk van nekünk! Mi lenne természetesebb, mint az, hogy megszenteljük az Ő nevét: mindenk felett tiszteljük, imádjuk, dicsőítsük Őt?

Mit tapasztalunk azonban lépten-nyomon? Sajnos, épen az ellenkezőjét. A világ telve van tévtanokkal, amelyek hamis képet nyújtanak Istenről. Az emberek többsége nem becsüli a Bibliát, amelyből megismerhetné Istent és úgy él, mintha semmi dolga sem volna a mindenható, mindentudó és mindenütt-jelenlevő szent, Istennel, aki a bünt kérlelhetetlenül elítéli és csak a megalázkodó bűnöst fogadhatja kegyelmébe.

Ha mi már kiváltunk az embereknek ebből a tömegéből, ha már annak ismerjük Istent, Aki valóban, vegyük át Megváltónk forró óhaját: „Szenteltessék meg a Te neved!” Beszédünk, életünk folyjon Isten jelenlétének állandó tudatában, hogy aki bennünket hall és lát, megértse, hogy nekünk „szent” Istenünk van. Imádjuk és dicsőítsük Őt mindenkor — a szenvedésekben is — és így hirdessük a világnak, hogy „mind jó amit Isten tészén, szent az Ő akarata.”

„Szenteltessék meg a Te neved!”

T. E. d. f. t.

Részletek Zeller Sámuel männedorfi áhitataiból.

A Szentlélek fáradhatatlanul mutatja meg nekünk az Írásban és a mindennapi életben Isten fensége, haragja és az ítélet mellett Isten hosszútűrő szeretetét is. Nemcsak a jövő számára nyújt ez vigaszt számunkra, hanem rámutat Isten szeretetére a múltban és jelenben is. Isten akarja, hogy mi ismerjük az Ő szeretetét. Őh, gyakran nem vesszük észre sem a komolyságot, a szigort, sem a szeretetet, pedig az Írás mondja: „Tekintsd meg azért az Istennek kegyességét és keménységét.” Róm. 11:22. (német ford. szerint: jóság és komolyság) és „Megismerjed, az Ur igazságos cselekedeteit.” Mik. 6:5. Hóseás 11-ben ott van a panasz: „Ők nem ismerték el, hogy én gyógyítottam meg őket.” 11:3. és a 14-ik részben kérdezi Isten, hogy: „Kicsoda a bölcs, hogy értse ezeket? Kicsoda az értelmes, hogy eszébe vegye ezeket?” 14:10.

Tanuljunk meg figyelni Isten szeretetére a múltban, jelenben és jövőben. Kezdjük a múltban.

„Mikor még gyermek volt Izráel, megszerettem őt.” Hos. 11:1. Milyen felséges Ige. Gyakran szeretnénk Isten szeretetét valamihez hozzákapcsolni, valami cselekedethez, erényhez a magunk részéről, valamihez amivel kiérdemeltük azt. Az emberi szeretetnél csakugyan gyakran így van: ha valaki részéről valami jót tapasztalunk, akkor kezdjük az illetőt szeretni. De mit tett Izráel, amivel Isten szeretetét kiérdemelte? „Mikor még gyermek volt Izráel!” Isten szeretete a legzsengőbb gyermekkorra kiterjed, amikor még emberi közeledésről szó sem lehet. Az Ur Jézus azt kellett, hogy

mondja a tanítványainak: „Nem ti választottatok engemet, hanem én választottalak titeket.” Ők azt képzelték, hogy az első lépést ők tették. Mi is belesünk abba a hibába, hogy magunkat tartjuk a kezdőknek és Isten szeretetét és hűségét a mienktől függővé tesszük. Nézzétek meg Keresztelő Jánost, ő már születése előtt kapta a Szentlelket. Vajjon tehetett-e valamit is, hogy ezt kiérdemlje? Isten irántunk tanusított szeretete, a legnagyobb csoda. Azt felfogni, megérteni nem lehet. Isten határtalan, felfoghatatlan szeretet. Őh. tekints te is vissza gyermekkorodba és megtaláld Isten irántad való nagy szeretetének a nyomait. És ha tovább figyeled ifjúságod éveit, akkor Isten szeretete arany abc-jének betűit fedezed fel minden elmúlt évben.

„Hívtam az én fiamat.” Hós. 11:1. Igen Ő bennünket is hívott. Egyikünk a tanítójára, tanárjára gondol, akít Isten ebben felhasználott, másikunk a vasárnapi iskolára, a harmadik a konfirmációi oktatásra, vagy magára a konfirmációra, vagy egy álomra, vagy betegségére, mely által az Ur szólhatott. Ő hívott, Ő hívott ki Egyiptomból a nyomorúság és szolgaság hazájából. Nem ismerjük mi is azt az országot? A bűn rabláncában sinylődnénk mi is a mennyei hívás nélkül, ki „Egyiptomból.”

„Én tanítottam jární Efraimot” Hos. 11:3. mint az apa gyermekét vezeti, biztatja, hogy menjen, de közben fogja a ruháscáját, hogy el ne essék és a karjaira veszi, ha veszedelmes helyre ér. Őh hányszor estünk volna mi is el, ha az Ur nem vett volna a karjaira?

„Emberi kötelékekkel vontam őket” Hós. 11:4. (német ford.: iga.)

Ez szeretet? Szeretet az, ha a gazdálkodó igát tesz az ökör nyakára? A járatlan talán állatkínzásnak nevezi, de éppen az ellenkezője annak. Az ökör ezáltal sokkal könnyebben húzza a terhet, mint e nélkül. Magában véve persze az iga tehernek mondható, cseppet sem kellemes és az igával terhelt állat nem nyújtja a szabadság képét, de a teherhúzásban könnyebbséget jelent az állat számára. Az emberi kötél, helyesebben emberi iga, amelyről az Ur beszél, ez alatt mindenféle viszony értendő, melyben az emberek élnek, kötelezettségek, melyekkel egymásnak tartoznak, amelyek megakadályozzák a szabad mozgást és korlátozzák a szabad cselekvést. Mi ismerjük ezt az igát az életünkben. Ellenkezik ugyan a természeti emberünkkel, de mégis nagy segítség számunkra, annak a feladatnak az elvégzésében, amelyet az Ur ránk bíz. Mi mindent nem tudnánk mi sem elvégezni ez iga nélkül. Hányszor zúgolódtunk már az iga miatt? Lássuk meg benne az isteni szeretetet és adjunk hálát érte.

Vontam őket, szeretetnek köteleivel.” Hos. 11:4. Képzletemben egy anyát látok, aki a gyermekét járnai tanítja. Kötelet köt gyermeke dereka köré és tartja azt. A kötél direkt, gyengéd és mégis határozott összekötetés az anya és gyermeke között. Így tett Isten is Izráel népével. Így köti a mennyei Atya is néha különös vezetetéssel, emberi közvetítés nélkül, magához a gyermekeit, hogy ne mehessenek a saját útikon. Velünk is cselekedett már így, örüljünk az Ő szeretetének.

„Olyan voltam hozzájuk, mint akik leemelik szájukról az igát és ételt

adtam nyájasan eleikbe.” Hos. 11:4. Ismerjük azt a szép Igét, hogy: „Megszabadítottam a tehertől az ő vállát.” Gyakran érezhettük Isten hordozó szeretetét, amellyel olyan sok nehézségben volt segítségünkre.

Ha a kocsiba fogott lovam kint állana az utcán és enni akarnék neki adni, akkor ki kellene, hogy vegyem szájából a zablát, mert különben nem tudna enni. Így csinál Isten is. Eszébe juttatja népének azt az időt, amikor kivette szájából a zablát, felszabadította bizonyos kötelezettségek és terhek alól, hogy zavartalanul élvezhesse az Ő áldásait. Vagy nem voltak azok ilyen alkalmak, amikor háromszor évente összehívta Izráel férfiai a seregek Ura és ugyanakkor biztosította őket, hogy gondoskodni fog az ő házuk, otthonuk épségéről? És ha Isten kivon minket, a mi mindennapi elfoglaltságunkból, nehézségeinkből és csendes időt ad számunkra, hogy jobban élvezhessük az Ő tárházának gazdagságát, kincseit, akkor nem teljesedik be rajtunk is az Ige: „Olyan voltam, mint akik leemelik az igát és ételt adtam nyájasan eleikbe.” Hányat hozott már ide Isten a csendességbe, mert enni akart neki adni és előzetesen mindent csudálatosan elrendezett, az utat elegyengette és a zablát kivette szájukból. Oh bár hagynák magukat egészen szabaddá tenni, akiket Isten egyszer már felszabadított. És gondoljatok a vasárnap felséges ajándékára is. Nem hirdetik ezek eleitől fogva Isten nagy szeretetét: Leemeltem szájukról az igát és ételt adtam eleikbe!

Látjátok barátaim, így hirdeti Isten Izráel népének és nekünk az Ő nagy szeretetét a múltban. Ez a szeretet nem a mi viselkedé-

süinktől függött, hanem az ő kitürkészhethetlen ajándéka ez. „Mikor még gyermek volt Izráel, szerettem őt“ és óh be fáj a panasz: „De ők nem ismerték el, hogy én gyógyítottam meg őket.“ Mi elismerjük?

Az én osztályrészem.

Sok díszes névvel illetik ma
Az átlagból kiváló nőket,
Ez honleány, amaz nagyasszony,
Csak így említik egyre őket.

Van, akinek nevét a lelkes
Közönség ünnepelni készül,
Mit bánom én, hogy ily dicsőség
Nekem sosem jut osztályrészül.

Egyet kerestem, egyre vágytam,
S óh, boldog én, hogy azt elértem,
Nevem, tudom, hogy föl van írva
Az életkönyvben, fönn az égben.

Vargha Gyuláné.

Nagy vagy te, Isten.

Tátra-otthon, május 9.

Körülöttem felséges csend van. Emberi hang nem zavarja meg a természet összhangját. A szél mozgatja a fenyőfák ágait és ezek halk suttogással felelnek. A patak csobogása izenetet hoz a Magas-Tátra havas csúcsairól, útközben elmondja itt is, ott is, majd tovább csörgedez búsan, meg nem értve, viszi tovább az izenetet kis Magyarországba. A messze útról megjött fecskék örvendezve üdvözlük az ismerős tájat. Itt röpködnek körülöttem és javítgatják a tél hidegében megromlott fészkeket. A fülemüle oly kedvesen csattog, kis csőrét a derült, kék ég felé fordítja és szíve tele van hálával, örömmel. Megszólal a kakuk: kakuk, kakuk. Mögöttem az égbe nyúló havasok, előttem az Alacsony

Tátra derűs, napsugaras bércei. Szívemből önkéntelenül kitör: „Nagy vagy te Isten, nagy a Te hatalmad.“ Szívem tele van vágygal, hogy elmondhassam valakinek, mindazt, ami betölti. Hogy közelebb segíthessek valakit Hozzá. Hogy ne csak én tudjam, én érzem azt, hanem belekiálthassam a körülöttem levő világba mindazt, ami a szívemet csordultig betölti. Körülöttem minden, mindenki magával van elfoglalva. Magával tördök. — Madárcsicsergés vonja magára a figyelmemet, óh be kedvesen felelnek egymásnak. Bár csak meg tudnám érteni szavukat. Lehetetlen, hogy ez a kedves hang, ne Istent dicsőítene. „Nagy vagy Te Isten“, madarak, fák, virágok, hegy, völgy hirdeti a te fenségedet. Csak az ember érti meg oly nehezen a Te üzenetedet.

Egyszerre vad hangok verik fel a természet csendjét. A hangok mindig erősebbek lesznek, mindig vadabbak, majd közben nyöszörgés és sírás, rikácsolás hallatszik. Mi lehet ez? Közelebb megyek. A közelben sátoros-cigányok telepedtek meg, néhány fillérért végzik napi munkájukat, követ törnek. Nyolc-kilenc sötét, rongyos, sovány alak kuporodik egy lábas köré. Alig tudom megkülönböztetni őket. Összeaszott, sovány testüket néhány tarka, fakó rongy fedi. Közük két alaknak a karján kis csecsemő van, ezek anyák lehetnek. Mellettük kis fekete purdék nyújtják a lábas felé kérés, sovány kezüket. Csak a szemük csillog éhesen, szinte állati mohóságot kifejezően, a lábas felé. Közben a dáde megint belérug az egyik purdába és csúnya, rikácsoló hangon rá-mordul. A gyermek felsír, éhes lehet. Az egyik férfi belenéz a már-már üres lábasba és tovább-megy, folytatja keserves munkáját.

Egy nagyobb kőre rátesz egy kisebbet, majd jobb kezébe fakalapácsot véve, üti a követ. Üti egykedvűen, fáradtan, únottan, közben felhangzik egyhangú, szomorú éneke. Figyelem munkáját, törli a verejtéket homlokáról, némelyik kőre hánszor kell ráütnie, míg a kívánt alakú lesz, majd kettőt egymásra tesz és egymáshoz üti őket, egymással töri őket . . . Nehéz munka, közben csúnya káromkodás hagyja el az ajkát és a törni nem akaró követ félre dobja.

Milyen ellentét, a természet felcséges összhangja, a csattogó madárdal, örömet, ujjongást hirdető tavasz és e sínylődő, nyomorult emberi élet között. Szívemben nagy-nagy fájdalmat érzek, így kell-e ennek lenni? De egyszerre kitör szívből, felhangzik ajkamról: „Nagy vagy Te Isten, nagy a Te hatalmad . . .!” Neked van hatalmad arra is, hogy ezt a nyomorult, vergődő, beteg, bűnben sínylődő emberfajtát a Te szent Fiad értünk hullott vére árán megváltsd, hogy az Ő értünk alácsurgó vére az ő rongyos, szennyes lelki ruhájukat is fehérre mossa. „Nagy vagy Te Isten . . .” Te, ki a fűszálakat is számon tartod és a liliomokat ruházod, hogy fájhat Neked látni a saját képedre teremtett embert ebben az állapotban! Az ok-talan madár téged dicsőít és a teremtés koronája, az ember, szégyent hoz a Te szent nevedre. Egy falat kenyérért, egy csillogó pénzért képes az a cigányfiú megölni anyját, ki fájdalommal szülte őt az életre. De milyen életre . . .

Messziről megkondúl a harangszó: Az Ur mennybemenetelének napja van ma. Az Ige szól hatalmasan: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliomot minden teremtésnek.” (Márk 16:15). A környező falvak lakossága temp-

lomba megy, hallja az Igét, azután haza tér. Jut-e egynek is eszébe, hogy odamenjen a falu végén, a határon sátorozó cigányhoz, hogy megmondja neki: „Testvérem, téged is a maga képére teremtett Isten, te érted is lejött az Ur Jézus, hogy megváltson, hogy megszabadítson, hogy bűneidtól megtisztítson. Téged is szabadságra, boldogságra, üdvösségre hívott el az Ur!” Szegény cigányok. — Tovább hallatszik a gyermeksírás, a monoton ének és én fájó szívvel megyek tovább. Nyelvemet nem értik, beszédem idegen számukra. Imám felszáll az Urhoz értük és azokért, akiket az Ur már eddig is munkába állított közéjük.

Ősszel, egy konferencián megismerkedtem egy cigány misszionáriussal, Rohacsek úrral. Szíve tele volt mentő szeretettel: odamegy, ott él a cigányok közt. Az a szegény kivetett, lenézett cigány érzi, hogy szereti őt, de azt is tudja, hogy ez a szeretet felülről jön, hisz ki tudná őt magáért, — így ahogy van bűnben, fertőben, szennyes rongyaiban — szeretni? Az Ur áldja meg az ő munkáját és hívjon el másokat is ebbe a nagy munkába, mert az aratni való sok, nagyon sok, de kevés az arató.

A cigány nehéz, kötő munkája, még más gondolatokat is keltett bennem. Ott láttam az Urat és a kő én voltam. Óh be nehéz az Urnak minden ütés, hogy fáj Néki. Sok ütést kell mérnie a kőre! Azután téged, kedves Testvérem, mellém tesz, egymáshoz üt bennünket, egymáson súrlódunk, az Ur fárad velünk, veled és velem és ha látja, hogy hiába — félretesz és a munkát folytatja tovább nélkülünk. „Ma, ha az Ő nevét halljátok meg ne keményítsétek a szíveteket.” Zsid. 3:15. Dr. F. M. d. t.

K Ü L M I S S Z I Ó.

A tigris mint büntető bíró.

Szumatra szigetén, a batakok földjén Bonandolok község erdeiben egy tigris garázdálkodott. A környékbeli falvakból sertéseket, kecskéket, kutyákat hurcolt el magának. A lakosságot állandó izgalomban tartotta. Két ízben sikerült nekik fiatal tigriseket elfogni. Ez azután a végsőkéig felingerelte a tigris-anyát. Azóta minden éjjel bejárt valamelyik faluba zsákmányért.

Egyik nap pedig már nem elégedett meg valamelyik állat húásával, hanem embert ölt meg. Később kitűnt, hogy Japhet volt az áldozata, egy keresztyén, aki azonban visszaesett és újra rendszeresen lopott.

Annak a bizonyos napnak a reggelén Keresztély kiment az erdőbe, hogy a tulajdonát képező fákról gyantát szedjen. Ijedten látta azonban, hogy valaki megrabolta. Követte a tolvaj lábnyomát és rátalált egy zacskóra, mely majdnem telve volt gyantával, nem messze tőle volt egy nagy vértócsa, mellette egy sapka és egy dohánytartó. Keresztély besietett a faluba és elmondott mindent a törzsfőnökének. Most öten mentek ki az erdőbe és követték a nyomot. A sűrűben egy emberi kart találtak. Gyorsan felkapták és bevitték a faluba. Ott félreverték a harangot. Az emberek összeszaladtak. Mikor meglátták a szétmarcangolt kart, megborzadtak tőle. Az asszonyok közül az egyik hirtelen felkiáltott: „Ez az én férjem, Japhet. Megismerem a kezét a rajta levő sebhelyről, megismerem a sapkáját, a dohányzacskóját.”

Közben egy nagy csapat férfi kiment az erdőbe és a tigris nyomát követve megtalálta a lábszárrakat, bordákat és a fejet. Az ar-

cot sértellenül hagyta a tigris. Mindezt beletették Japhet vállkendőjébe és bevitték a faluba. Japhet felesége és gyermekei halottsírátást rendeztek. Hamarosan elkészült a koporsó, a maradványokat behelyezték. Egy ideig a főtéren állott, később azonban bevitték a házba, mert attól féltek, — és nem ok nélkül, — hogy a tigris eljön zsákmányának a maradékaiért.

Úgy illett volna, hogy mindenkint elszoróitson ez az eset. Mikor azonban megtudták, hogy a félelmetes Japhet volt az, akit a tigris széttépett, eltűnt, az arcokról a szomorúság. Hogyan történt ez? Japhet ugyanis gyermekkorától kezdve gonosz tolvaj volt és haláláig az maradt. Ellopta az emberek gyantáját a közelben és távolban, még az ismerősökét és rokonokét is. Lopott éjjel és nappal. Több ízben tetten érték, de nem merték elfogni, mert éles kést hordott magánál. Isten is sokszor megintette, még pedig épen a tigris által is. Egy alkalommal, mikor a fán ült és gyantát lopott, egy tigris állott a fa tövénél. Japhet mindenféle tárgyat dobott feléje, de a tigris dühösen szétszaggatott mindent és reggelig ott maradt. Egy másik alkalommal hosszú úton követte őt a tigris. Félelmében letört egy száraz ágat és azt húzta maga mögött. A tigrist megzavarta a zörgés és nem mert ráugrani. A figyelmeztetések azonban nem használtak. „Nem félek a tigristől, az az én kutyám, amely követ engem” — mondotta könnyelműen és folytatta a lopást. Mikor a tigris felbukkant a környéken és az emberek ki sem mertek mozdulni a falújokból, akkor ment el gyantát lopni. A korszó azonban addig jár a kútra, míg eltörik. Mivel Japhet még Isten Igéjére sem hallgatott, bekövetkezett reá Isten ítélete.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Jún. 1. Ján. 6: 1—15. V. Móz. 6: 4-13. Micsoda örökérvényű igék ezek! Nemcsak Izráel népének szólnak, hanem nekünk is, és pedig mélyebb és teljesebb értelemben. Nekünk, akiknek lelki szemei előtt már ott áll a Golgota keresztyén hozott véres áldozat, hogyne kellene még teljesebb szívünkben, lelkünkben és erőnkben szeretnünk a mi mennyei Atyánkat! S hogyne kellene az Ő igéinek még sokkal inkább szívünkbe vésvé lenniök, hogy előtörjön onnét az Órála való bizonyágtétel családunk, házunknépe és mindenki előtt, akivel a földi élet összehoz bennünket. S hogyne kellene nekünk még sokkal nagyobb hálával megemlékeznünk Istenünknek minden jótéteményéért, s különösen a legnagyobbért, megváltásunkért! De vajjon úgy van-e?

Jún. 2. Luk. 16: 19—31. I. Ján. 4: 16—21. Máté 13: 31—35. Csel. 4: 32—35. Ismered-e azt a szeretetet, amely minden félelmet kiűz a szívből, még a legnagyobb ellenségtől, a haláltól való félelmet is? Ez a szeretet Istenből ered, Ő az, aki előbb szeretett minket, akkor mikor mi még meg voltunk halva a mi bűneinkben és képtelenek voltunk Őt szeretni. De akinek a szívét az a szeretet meg tudta eleveníteni, az megnyeri ezt a félelem nélküli való szeretetet. Ismered-e te már ezt? Oh, ha már a tied, maradj meg benne, ne engedd, hogy akár öröm, akár fájdalom kiragadjon belőle, járd meg így, ebben a szeretetben földi életed, s akkor az itélet napján is bizodalommal állhatsz az előtt, aki téged előbb szeretett, s szivedet az Ő iránta és embertársaid iránt való szeretetre fölguyította.

Jún. 3. Zsolt. 105: 1—8, 42—45. I. Sám. 31. Oh, milyen szomorú a Saul életének befejezése! Ellenségeitől megverve, üldözve, saját keze által akar menekülni nyomorult földi életétől. De mint a későbbi történetből látjuk, saját erejéből nem tudja ezt véghez vinni. Az ellenség kárörvendve ujjong elestén, s gúny tárgyául tűzi ki holtestét Bethsán kerítésére. De a kegyelmes Isten nem engedi, hogy megtévelyedett szolgáját csak gúny és gyalázat érje, gondoskodik a kiengesztelésről is. Így kíséri el Isten irgalmassága még a halálba is azt, aki bár elbukott, de egykor mégis az Ő szolgálatában állott.

Jún. 4. Ján. 6: 16-21. II. Sám. 1: 1-16. Itt tudjuk meg csak a Saul halálának kö-

rülményeit a maguk teljes valóságában. Saját jószántából beléereszkedett dárdájába, de nem halt meg, más kezére volt szüksége, hogy életét kioltsa. Az amálekit ifjú jóhiszeműleg végzi el ezt a szomorú feladatot, de Dávid mégsem tudja büntetlenül hagyni a fölkennt királynak megöletését. Dávid eljárásában itt is az a mélyseges tisztelet nyilatkozik meg, amellyel nemcsak a földi király iránt viseltetik, hanem a mennyei Király iránt is, akinek kezét látja amannak elhivatásában és fölkenetetésében. Ilyen lélekkel, természetesen, a maga, királlyá való elhivatását és fölkenetését is Isten kezéből veszi és szent komolysággal indul feladatának méltó betöltésére.

Jún. 5. Ján. 5: 22-33. II. Sám. 1: 17-27. Mily megható a Dávid éneke, amellyel Sault és Jonathánt siratja. Nem emlékezik meg Saulnak ő ellene elkövetett bűneiről, csak királyi dicsőségéről, hősiességéről. Jonathánban legjobb barátját siratja, akinek őhozzá való szeretete nagyobb volt az asszonyok szerelménél, de azért nem feledkezik meg arról a szoros viszonyról sem, amely Sault és Jonathánt egymáshoz fűzte, s dicséretet tud zengeni azért, hogy az apát és fiút a halál sem választotta el egymástól. Ilyen önzetlen szívvel kellene nekünk is siratnunk drága halottainkat, s hálát adni az Urnak mindazért, amit velök, s az ő haláluk által velünk is cselekedett.

Jún. 6. Ján. 6: 34-50. II. Sám. 5: 1-12. Dávid előmenetelének és növekedésének titka: az Ur, a seregeknek Istene vala ő vele. Minden igazi előmenetelnek és növekedésnek ez a titka. Ami csak emberi erőfeszítés, emberi érdem által történik, az bizonytalan, mulandó, s annak mindig meg van a maga tövise. Isten nélkül a legerősebbnek látszó sereg sem ér semmit, ha velünk van is, de Isten maga elegendő, ha velünk van, ha más mindenki ellenünk van is. Isten azonban az Ő nagy kegyelméből megcselekszi, hogy embereket is gyűjt körénk, akik barátaink, lelki testvéreink, munkatársaink.

Jún. 7. Ján. 6: 51-59. II. Sám. 6: 1-10. Szinte megdöbbenünk attól a szigorú itélettől, amely Uzza, egy látszólag ártatlan cselekedetért éri. De az Ur itt nagyon komoly leckét akar adni nemcsak Izráel népének, hanem minden jövőző nemzedéknek is. Ahoz, ami igazán és mélyse-

gesen szent, ami Isten személyének és jelenlétének a kifejezője, ahoz nem szabad avatatlán, meg nem szentelt kezekkel nyulni. Az Úr maga gondoskodik róla, hogy az épen és sértetlenül megőriztessék. Maga Dávid is megdöbben az ítéleten. Nem kell-e neki magának is félnie, hogyha nála van a szentséges szövetségláda ő is valamely megszentelenségének bűnébe eshetik. Szent félelemmel hagyja ott a ládát a Gitteus Obed Edom házában.

Jun. 8. Ján. 6: 60—71. Péld. 9: 1—10. Az emberek nagyra tartják az emberi bölcseséget, pedig ez az úgynevezett bölcsesség nagyon sokszor párosul istentagadással, vagy legalább is Isten háttérbe állításával. Az igazi bölcsesség kezdete az Úrnak félelme. Aki ebből indul ki, az bölcs szívhez jut és megtanulja úgy számlálni napjait, hogy számot vessen azoknak mulandóságával és tekintetét az örökkévalókra irányozza. Az igazi bölcs sohasem tartja magát olyan bölcsnek, hogy a feddést és a tanítást hálásan ne fogadhatná. Van-e már valami részed ebből a bölcsességből?

Jun. 9. Luk. 14: 16-24, I. Ján. 3: 13-18. Máté 9: 9—13. Róm. 10: 1—15. A gyűlölet a világ gyermekeinek a saajtsága, Isten gyermeke nem gyűlölhet mást csak a bűnt. Embert, még ha ellenség is, nem csak nem gyűlölhet, hanem Isten parancsa szerint szeretnie kell. De honnét vehetjük ehhez az erőt? Csakis onnét felülről az ujjászületés Lelke által. Ha mi szeretjük a mi embertársainkat, az annak a jele, hogy átmertünk a halálból az életre, élet nyertünk onnan felülről. S ez a szeretet nem szavakban, hanem cselekedetekben nyilvánul meg.

Jun. 10. Zsolt. 106: 1—10. 43—48, II. Sám. 6: 11—23. Dávidnak meg kell látnia, hogy Isten ládája nem mindig félelmes. Ahol szentségben és imádatban őrzik, ott áldássá válik. S Dávid örömmel viszi haza az Úr ládáját, táncol előtte örömben. Sok táncoló szerette már a maga mulatozását igazolni Dávidnak eme táncával, de azoknak csak azt mondhatjuk, amit Dávid válaszolt a Mikál gyűlölködésére: „Az Úr előtt örvendezem.” Az Úr nem ítéli el az örvendezést, a vígadást, csak Ő előtte, az Ő dicséretére történjék az. De így vígadnak-e a bálózók? Megjelenenek közöttük Jézus, ha ma a töldön járna, s megszentelhetné-e örvendezésüket? Fájdalom, nem. Oh bár megtanulna a magyar nép is az Úr előtt és az Úrnak örvendezni!

Jun. 11. Ján. 7: 1—13. II. Sám. 7: 1-16. Az Úr gyakran teszi épen a leghívebb gyermekeinek hitét olyan módon próbára, hogy földi szemeikkel nem láthatják meg Isten ígéretének beteljesedését, hanem mindvégig hitben kell járniok, nem pedig látásban. Így nem érhet el Dávid sem annak a vágyának beteljesülését, hogy az Úrnak házat építhessen. De ehelyett felséges ígéreteket

nyer az Úrtól, örökkévaló időkre szóló ígéreteket, hogy az ő országa és trónja örökké megmarad és örökké erős lesz. Hogy ezek az ígérek miképpen teljesültek be, a test szerint Dávidtól származott utódban, az Úr Jézus Krisztusban, azt mi tudhat- legjobban.

Jun. 12. Ján. 7: 14-27. II. Sám. 7: 17-29. Hogy Dávid szíve milyen helyes viszonyban volt az Úrral, mutatja az, hogy milyen alázatos és háladatos szívvél tudja venni Isten kezéből annak rendelkezését. Nem zúgolódik afőlött, hogy földi tervei be nem teljesülnek, hanem följogja Isten gondolatait, melyek magasabbak az ő gondolatánál és megérti Isten útait, amelyek felette járnak az ő útainak. Ilyen szívet, ilyen lelket tud megáldani az Úr, s tudja rajta és általa véghezvinni az Ő csodálatos és felséges terveit.

Jun. 13. Ján. 7: 28—39, II. Sám. 9. Dávid vágyik valami módon leróni szívének háláját Jonathán emléke iránt, akihez a szeretetnek olyan szoros kötelékei fűzték. S hogy tehetné ezt méltóbban, mintha szeretetet és irgalmasságot gyakorol valakivel, aki Jonathántól származik. A mi mennyei Atyánk nem tartozik hálával és szeretettel nekünk, bűnös teremtményeinek, atyai szíve azért mégis vágyik irgalmasságot gyakorolni mindazokkal, akik hit által Szent Fiahoz tartoznak. Mint ahogy Dávid irgalmasságot gyakorolt Mefibósettel, nem ő érte magáért, hanem Jonathánért, úgy gyakorol Ő irgalmasságot velünk, nem magunkért, hanem Jézusért.

Jun. 14. Ján. 7: 40—53. II. Sám. 11. Imé, a Dávid világos és fényes élettörténetében egy mélységes sötét lap. Mutatja ez az emberi szív csalárdságát és fenékig bűnös voltát. Isten gyermekei sem bízhatják el magukat soha büntetlenségükben. Tudniok kell, hogy csak az Úrral való szakadatlan összeköttetés óvhatja meg őket bűn csalárdságától. Folyton Jézus megoltalmazó vére alatt kell maradniok, mert csak így maradhatnak tiszták és szep-lőtelenek. Ahol ez az összeköttetés csak egy percire is megszakad, ott az ellenség azonnal rést talál, ahol beléonhethi az emberi szívbe a bűnnek mérgét. Oh Urunk, hadd maradjunk folyvást a Te védő szárnyaid alatt!

Jun. 15. Ján. 8: 1—11. És. 12. Oh, milyen nagy dolog az, hogy az Úr megharagszik ugyan reánk bűneinkért, érzeti velünk dorgáló kezét, de haragja nem tart örökké, csak addig, amíg szívünkben fölbresztheti a bűntudatot és bűnbánatot. De akkor azonnal készen van nála a vígasztalás, a szabadítás. Oh milyen öröm, meríteni a szabadítás kúfejéből, hálát adni az Úrnak, magasztalni az Ő szent nevét, énekelni neki új éneket, amelyet Ő ad a mi szánkba! Ismered-e azt az örömet?

Vargha Gyuláné